

CLAUDIU NOHAI

cl. a VI-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul III, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

Un zero

negativ

Este paragraful 1, pagina 1, cartea 2, prima zi din această carte. În orașul Scris este mare veselie. Circul și Carnavalul Nou au sosit și își fac ultimele pregătiri pentru marile spectacole ce vor urma. Prezicătorii au spus că la începutul acestui nou „mileniu” multe lucruri ciudate se vor întâmpla...

Destinul artistului, Ion Găină

Unu, Doi și Cinci veneau de la carnaval pe strada Numeral. Era noapte, nimeni pe stradă, doar ei. Începuseră să delireze din cauza fluxului anual al cărții. Prima dată doar au intrat într-un tufiș de câteva ori consecutiv, dar apoi au început să încurce străzile. Când în sfârșit și-au revenit, au realizat că au ajuns la o casă dărăpănată. Se spunea că tot ce era în acea casă avea o atingere a răului, un spirit malefic dănuia în toate ungherele.

Din curiozitate, micile semne au pășit pragul casei, gândindu-se că se va întâmpla ceva de genul „se închide ușa singură” sau „cineva apare de după un colț”. Nimic nu s-a întâmplat, ba chiar s-a dovedit că locuința era... locuită. Locuită de un semn mare și rotund pe nume Zero. Micile semne au făcut cunoștință cu el și au constatat că este un tip de treabă, foarte haios, în ciuda obezității lui. Zero le-a invitat pe semne să vină la un mic spectacol al ciudașeniilor și semnele au acceptat.

A doua zi, s-au dus la locația indicată, unde au găsit doar un bilet cu un bizar mesaj: „Uitați-vă în spate!”. Când s-au întors, nu au văzut decât negru și apoi au leșinat, răpuse de frică. Când s-au trezit, peisajul era cu totul schimbat, se aflau într-o cameră gigantică, albă ca de spital, fiecare era pe câte un pat plat și lat. Toți erau legați de mâini și de picioare, iar în gură aveau câte un căluș care nu îi lăsa să respire decât pe nas. În cameră intră Zero îmbrăcat în halat, cu mănuși și cu un zâmbet larg pe corp. Semnele tocmai și-au dat seama că vor participa la un spectacol cu ciudașenii, numai că vor fi, fără voia lor, chiar actorii.

Zero se gândea ce-ar putea deveni Unu, un șarpe care nu se poate îndoi, un băț care vorbește, un semn cu picioare în loc de mâini și mâini care ies din urechi? Prea puține opțiuni, dar o va alege pe cea care doare mai tare.

Oare Doi ce ar putea fi? O lebdă vorbitoare? Un cap de balaur care scuipă flăcări? Iarăși, prea puține opțiuni, dar imaginația crește când ne gândim la cuvinte care încep cu „cin” și se termină cu „ci”, sau cel puțin așa credea Zero.

Cinci ar putea deveni un balansoar cu țepi pentru tortură, un doi pe dos, o lebdă cu coadă lungă și gât scurt, o seceră cu zimți tociți care țipă și încă alte multe variante, dar Zero era sigur că orice va alege, publicul va îndrăgi varianta selectată.

Cele trei semne nu știau de unde atâta răutate, așa că l-au întrebat pe Zero de ce face una ca asta. Zero le-a răspuns simplu și clar: „Din cauza voastră, tot timpul ați fost mai valoroase decât mine! Eu reprezint nulul, eu sunt... nimic”. Semnele au început să șoptească între ele, iar după un minut au început să vorbească. I-au spus lui Zero că el nu este un nimic, ba chiar este foarte important și îi ajută pe alții să crească în valoare.

Semnul Unu, timid, încerca să îl convingă pe tiran că, de fapt, nici el nu valorează mare lucru singur, dar împreună pot valora foarte mult. Amândoi dau naștere zecilor, sutelor, miilor și așa mai departe. De ce toți caută cecuri cu multe zerouri? Deoarece acele zerouri reprezintă o avere. Atunci Zero a realizat că el va continua să fie un nimic dacă va rămâne singur pe axa numerelor.